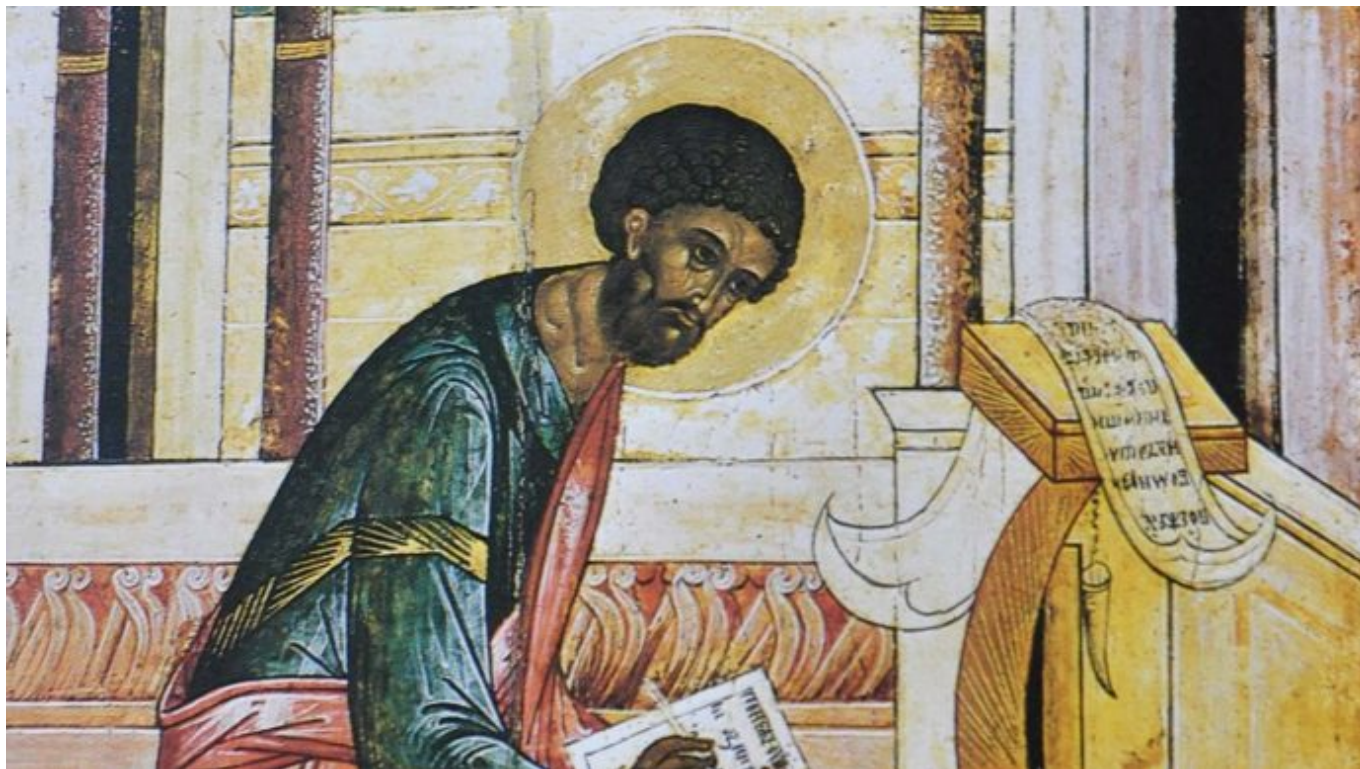


π. Ραφαήλ Μισιαούλης: «Λουκάς εστί μόνος μετ' εμού»

/ Γνώμες



«Λουκάς εστί μόνος μετ' εμού»

??? ??? ????? ??? ? ?????????? ?????? ?????????????? ?? ??? ?????? ??? ??????????
??????, ?????????? ?????? ?????????? ???. ??? ??? ?????????????? ??? ?????????? ???
???????????, ?????? ??? ?? ?????? ?????????? ???????????.

Συγκεκριμένα ο Λουκάς τον συνόδευσε στη Μακεδονία από την Τρωάδα (Πράξ. 16, 11-12) και παρέμεινε στους Φιλίππους πιθανότατα μέχρι το τέλος της τρίτης αποστολικής πορείας του. Συνόδευσε τον Απ. Παύλο από την Καισάρεια στη Ρώμη (Πράξ. 27, 1 και 28, 16) σε μια περιπετειώδη θαλάσσια διαδρομή. Σύμφωνα με τις επιστολές του Παύλου ήταν συνοδός του μέχρι το τέλος της πρώτης φυλακίσεώς του (Κολ. 4, 14 και Φιλήμ. 24), καθώς και κατά τη δεύτερη λίγο πριν το τέλος του Παύλου (Β' Τιμ. 4, 11).

Κάποια στιγμή με παράπονο λέει ο Απόστολος Παύλος όλοι με εγκατέλειψαν στις περιπέτειες και κακουχίες για την διάδοση του Ευαγγελίου. «Λουκάς εστί μόνος μετ' εμού». Και σε άλλο σημείο

«Έν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογία οὐδεὶς μοι συμπαραγένητο, ἀλλὰ πάντες μέ ἐγκατέλιπον· μή αὐτοῖς λογισθεῖη».

Ἐνίωσε βαθιά μοναξιά και εγκατάλειψη από πολλούς συνεργάτες του. Η μόνη του ανθρώπινη παρηγοριά ήταν ο Ευαγγελιστής Λουκάς. Γι' αυτό και τον προβάλλει σαν παράδειγμα τέλειας αφοσίωσης, στον αγώνα του για την διάδοση του Ευαγγελίου.

Οι δοκιμασίες αποκαλύπτουν τον άνθρωπο.

Κάποιους τους κάνουν σκοτεινότερους·

και κάποιους φωτεινότερους.

Άλλοι, αφού πονέσουν, γίνονται αγκάθια·

κι άλλοι γίνονται καταφύγιο.

Είναι αδιανόητο να πέρασες στενοχώριες και να μη διδάχθηκες τη συμπόνια.

Να γνώρισες τη νύχτα και να αρνείσαι το φως στους άλλους.

Να έκλαψες και να μη σκουπίζεις δάκρυα.

Ο άνθρωπος που πόνεσε αληθινά και δεν σκλήρυνε,

μοιάζει περισσότερο με τον Χριστό.

Γιατί η πιο μεγάλη νίκη δεν είναι να επιβιώσεις από τον πόνο,

αλλά να μη χάσεις την αγάπη μέσα σ' αυτόν.

Αυτό ακριβώς ήταν ο Απόστολος Παύλος, ο οποίος αξιώθηκε να γίνει Απόστολος των Εθνών.

Φωτεινός, συμπονετικός, φως για όλα τα έθνη, άνθρωπος με ήθος και νουν Χριστού, πόνεσε, έκλαψε, στεναχωρέθηκε, αλλά το σημαντικότερο» γέγονε τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, ἵνα πάντως τινὰς σῶσῃ (Α' Κορ. θ' 22).

Παρά την πικρία του, ο Απόστολος Παύλος δεν κρατάει κακία. Παρά την απόλυτη μοναξιά του σε ανθρώπινο επίπεδο, νιώθει την πνευματική παρουσία του Χριστού, ο οποίος του έδωσε τη δύναμη όχι μόνο να αντέξει. Δεν ανταπέδωσε κακία στην κακία και δεν άφησε την αδικία να λερώσει την ψυχή του. Μιμούμενος τον Χριστό πάνω στον Σταυρό, κλείνει το παράπονό του με τη φράση **«μή αὐτοῖς λογισθεῖη»**. Προσευχήθηκε γι' αυτούς, ενθυμούμενος το λόγιο «ὃ γὰρ ἔαν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει» (Γαλ. 6, 7). Αν και οι άνθρωποι τον άφησαν μόνο, **«ὃ δὲ Κύριός μοι παρέστη καὶ ἐνεδυνάμωσέ με»** (Β Τιμ. 4,17).

Ας αναλογιστεί ο κάθε ένας από εμάς πόσες φορές περιθωριοποιήσαμε τον εμπερίστατο συνάνθρωπό μας «διὰ τον φόβον τῶν Ἰουδαίων»; Πόσες φορές δεν αφήσαμε τον διπλανό μας να δοκιμάζεται μόνος του και να παλεύει με τις σκέψεις του και τις δοκιμασίες του ; Πόσες φορές ακόμη ενώ ήμασταν φίλοι με κάποιο, στο άκουσμα της αρνητικής είδησης και του σχολίου, που τυχόν τον αφορά, τον εγκαταλείψαμε «ἀβρόχοις ποσὶ», για να μη στιγματισθούμε και μας σχολιάζουν αρνητικά; Γιατί αυτό προσέχουμε σήμερα τι θα πει ο κόσμος και όχι τι θα πει ο Θεός. Το ίδιο έπραξαν και οι μαθητές Του, όταν οι στρατιώτες και το πλήθος

έπιασαν τον Ιησού στον κήπο της Γεθσημανής, «τότε οι μαθητές του τον εγκατέλειψαν όλοι και έφυγαν» (Ματθαίου 26,56). Ο Απόστολος Πέτρος Τον ακολούθησε από μακριά μέχρι την αυλή του αρχιερέα, αλλά αργότερα Τον αρνήθηκε τρεις φορές. Στην Καπερναούμ, όταν

ο Ιησούς μίλησε στη συναγωγή για τη σάρκα και το αίμα Του, πολλοί από τους ευρύτερους μαθητές Του βρήκαν τα λόγια σκληρά και «γύρισαν πίσω και δεν περπατούσαν πια μαζί του».

? ?????? ?????????????? ?????????? ?????? ?????????? ?????????? ??????, ??????????, ??????????, ?? ?????? ??????????????. Άδελφός υπό αδελφοῦ βοηθούμενος ως πόλις ὄχυρά καὶ ὑψηλή, μας αναφέρει το βιβλίο των Παροιμιών 18,19. Ας δείξουμε έμπρακτα την αγάπη μας προς τον συνάνθρωπο, γιατί στο πρόσωπο του διπλανού μας βλέπουμε τον Δημιουργό μας, το Θεό. Και ο δρόμος του Παραδείσου οδηγείται μέσα από τη ζωή του διπλανού μας, όπως εύστοχα αναφέρει ο Άγιος Σιλουανός. Η σωτηρία του ανθρώπου δεν είναι ένα ατομικό κατόρθωμα ή μια μοναχική πορεία, αλλά εξαρτάται άμεσα από το πώς συμπεριφερόμαστε, πώς αγαπάμε και πώς σχετιζόμαστε με τον συνάνθρωπό μας.

π. Ρ. Μ.